

Puskiin!

Pelimannitapahtumista on tullut estradikonsertteja. "Pelimannijameissakin" kuulee enimmäkseen yhtyeiden omaa bravuuriohjelmistoa. Valmistelemattomia ja kaikille vapaita soittotilanteita osuu harvoin kohdalle. Puskasoittajia kyllä olisi, mutta ei soittopaikkoja.

Onnistuessaan puskasoitto on paikalle sattuneille soittajille ja kuulijoille antoisa tapahtuma. Soittaminen on vapaampaa kuin lavalla, intiimiä ja elävää. Omasta soitosta löytyy uusia ilmeitä kun voi ottaa riskejä, metsään meno ei ole katastrofi. Oma soittamisvalmius paranee, kun soittaa monenlaisten ihmisten kanssa. Oppii kuuntelemaan toisia, kun ei tiedä etukäteen, mitä tapahtuu. Vuorovaikutusta on puoleen ja toiseen, ja jos porukassa on eri-ikäisiä, siirtyy sekä perinnettä että uusia ideoita. Niin että kyllä puskasoitto on hyvä asia.

Puskasoittajien kuulijat nauttivat soitosta enemmän kuin konserttiyleisö. Nimittäin vain ne pysähtyvät, jotka pitävät siitä, muut kulkevat ohi. Konserteissa istuu muitakin. No jaa...

Kansanmusiikkifestivaaleille ym. pelimannitapahtumiin pitäisi saada rauhallisia paikkoja, joissa voi soittaa keskenään. Ei tarvita aikatauluja eikä äänentoistoa eikä tuoleja yleisölle, he kyllä jäävät seisomaan ympärille jos soitto kiinnostaa. Auttaisi, jos pääpaikoilla ei käytettäisi muualle kuuluvaa voimakasta äänentoistoa, ei se ole aina eduksi sille "oikealle" soitollekaan. Voitaisiin sitten soittaa omiamme nurkan takana.

Katselin Ala-Könni-opiston ensi kesän kurssiohjelmaa. Siinä ei ole enää paikkaa omaksi ilokseen soittelevalle pelimannille. Kursseja kyllä on, mutta minne menee pelimanni, jolla ei ole omaa estradille valmennettavaa yhtyettä? Voisiko ajatella esim. jonkinlaista puskaryhmää, jossa vain soitettaisiin. Ymmärrän kyllä ideoinnin ja markkinoinnin vaikeudet, kun luonnollinen poistuma on harventanut irtopelimannien rivejä. Mutta ei nyt sentään haudata "kuntourheilijoita" elävältä!

Vanhempi korvakuulopelimanni alkaa musiikinopetuksen myötä olla uusiutumaton luonnonvara. Puskasoittaminen saattaa olla hänelle ainoa paikka päästää julkisesti ääniä soittopelistään, mahdollisen yhteissoiton lisäksi.

Viime kevään Samuelin Poloneesissa yksi puskaryhmä soitteli keskenään tuttuja kappaleita narikassa, takkien seassa. Eivät nämä "Narikkapelimannit" valittaneet, mutta mieleen tuli "heille ei ollut sijaa majatalossa".

Puskassa tavataan!

Jaakko Heikkinen

Julkaistu Pelimanni-lehdessä 1/2000